

en forhøjelse af tilskuddet fra det offentlige til fritidsvirksomheder.

Da nogle af overinspektionen foretagne undersøgelser over gennemsnitsudgiften pr. barn i de forskellige arter af institutioner på grundlag af regnskaberne for finansåret 1947—48 har vist, at de største udsving i forhold til en gennemsnitsudgift har foreligget for lønudgifternes vedkommende, har man foreslået, at der i loven fastsættes den udtrykkelige begrænsning af de tilskudsberettigede driftsudgifter, at der højst kan ydes tilskud til lønninger; der svarer til dem, der er godkendt af socialministeren i henhold til forslaget § 128. Såfremt en institution derfor fremtidig lønner sit personale bedre end efter den af socialministeren godkendte lønningsplan, vil institutionen kun kunne opføre en lønudgift, der svarer til den i lønningsplanen forudsatte, medens institutionen selv må afholde restudgiften.

Det er endvidere en konsekvens af forslaget, at kommuner fremtidig får adgang til, udover de godkendte lønningsudgifter, blandt de refusionsberettigede udgifter at opføre indtil 9 pct. af den pensionsberettigede løn for ledere og medarbejdere, der ikke er medlemmer af børneforsorgens pensionskasse, men omfattes af en kommunal pensionsordning.

Medens der efter den nugældende affattelse af § 129, stk. 1, kun kan ydes statstilskud til nyoprettede institutioner til første

års drift på grundlag af dette års udgifter, har man af praktiske grunde foreslået, at dette tilskud fremtidig kan ydes i tiden fra institutionens anerkendelse indtil udgangen af det første fulde regnskabsår. En sådan ordning er en administrativ forenkling, idet det i praksis har voldt vanskeligheder, at institutionerne af hensyn til forskuddet på statstilskuddet hidtil måtte aflægge regnskab for en førsteårs periode, der sluttede midt i et regnskabsår.

Bestemmelsen i næstsidste punktum i stk. 2 svarer til den nugældende bestemmelse i § 129, stk. 4.

Til stk. 3. Bestemmelsen svarer til den nugældende regel i § 129, stk. 3.

Til stk. 4. Som det fremgår af foranstående indledende bemærkninger under I. A, må det anses for påkrævet ikke blot at opretholde den hidtidige mulighed for at yde ekstraordinære driftstilskud til forebyggende institutioner, men også at udvide denne bevilling betydeligt. Alene den stærke stigning i antallet af institutioner og det normerede pladsantal gør en forøgelse af rådighedssummen nødvendig.

Stigningen i antallet af forebyggende institutioner i forhold til de i de enkelte finansår fra og med finansåret 1945—46 anvendte rådighedssummer fremgaar af nedenstående opstilling:

	Antal institutioner for forebyggende børneforsorg ved finansrets begyndelse	Driftstilskud efter § 129, stk. 1	Rådighedssum efter § 129, stk. 2
		kr.	kr.
Finansåret 1945—46	429	3 657 478	210 650
— 1946—47	449	5 079 112	316 618
— 1947—48	477	6 317 725	269 000
— 1948—49	527	8 039 249	348 674

Antallet af institutioner pr. 1. april 1949 var 597.

Hertil kommer, at det, som i de indledende bemærkninger under I. A. anført, må anses for nødvendigt at yde særlige tilskud af rådighedssummen til institutioner med store ejendomsudgifter. Dette gælder ikke blot institutioner, der er oprettet under de senere års ekstraordinært høje byggeudgifter, men som følge af, at der ifølge socialministeriets cirkulære af 27. marts 1946 ikke kan

ydes driftstilskud til afdrag på institutionernes gæld, kan det også for ældre institutioner — herunder navnlig institutioner, der er oprettet inden ikrafttrædelsen af boligstøtteleven af 30. april 1946 — være påkrævet at yde støtte til afdrag på lån. Endvidere må det, som anført i de indledende bemærkninger under afsnit I. E, anses for påkrævet at have mulighed for at yde tilskud af rå-